

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Klausa Manuela Marię Brischa

(Sprawa C-102/18) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 65 ust. 2 – Europejskie poświadczenie spadkowe – Wniosek o wydanie poświadczenia – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1329/2014 – Obowiązkowe, względnie fakultatywne stosowanie formularza ustanowionego zgodnie z art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego nr 1329/2014

(2019/C 93/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący zażalenie: Klaus Manuel Maria Brisch

Sentencja

Artykuł 65 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego oraz art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1329/2014 z dnia 9 grudnia 2014 r. ustanawiającego formularze, o których mowa w rozporządzeniu nr 650/2012, należy interpretować w ten sposób, że do celów złożenia wniosku o wydanie europejskiego poświadczenia spadkowego zgodnie z art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 stosowanie formularza IV z załącznika 4 do rozporządzenia wykonawczego nr 1329/2014 jest fakultatywne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 23.4.2018 r.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko IK

(Sprawa C-551/18 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania i procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Treść i forma – Artykuł 8 ust. 1 lit. f) – Brak informacji na temat kary dodatkowej – Ważność – Konsekwencje – Wpływ na umieszczenie w zakładzie karnym]

(2019/C 93/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strona w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IK

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że pominięcie w europejskim nakazie aresztowania, na podstawie którego przekazano daną osobę, informacji o karze dodatkowej, polegającej na oddaniu do dyspozycji sądu penitencjarnego, na którą osoba ta została skazana za to samo przestępstwo i tym samym orzeczeniem, w którym orzeczono zasadniczą karę pozbawienia wolności, w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym nie stoi na przeszkodzie temu, by wykonanie tej dodatkowej kary po zakończeniu kary zasadniczej i po wydaniu przez krajowy sąd penitencjarny formalnej decyzji w tym zakresie prowadziło do pozbawienia wolności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 14.1.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kassel Zweigstelle Hofgeismar (Niemcy) w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Petra Breyer, Heiko Breyer / Sundair GmbH

(Sprawa C-292/18)

(2019/C 93/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kassel Zweigstelle Hofgeismar

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Petra Breyer, Heiko Breyer

Strona pozwana: Sundair GmbH

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2018 r. Trybunał orzekł, co następuje:

Artykuł 3 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w związku z art. 2 lit. a) tego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które wystąpiło o wydanie licencji na prowadzenie działalności, ale nie została mu ona jednak jeszcze przyznana w chwili przewidzianej dla wykonania planowanych lotów, nie może być objęte zakresem powyższego rozporządzenia, wobec czego zainteresowani pasażerowie nie mają prawa do odszkodowania na podstawie art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 23 lutego 2018 r. w sprawie T-445/16, Schinga GmbH / Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO), wniesione w dniu 7 maja 2018 r. przez Schniga GmbH

(Sprawa C-308/18 P)

(2019/C 93/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Schniga GmbH (przedstawiciele: G. Würtenberger, R. Kunze i T. Wittmann, Rechtsanwälte)